

[Undervisningsministeren.]

til ende, samt professor, dr. jur. Torben Lund. Den islandske regering ønskede ikke at deltage direkte, men har holdt sig orienteret om drøftelsernes forløb.

Krigen skabte store vanskeligheder for arbejdet, der i nogle år helt måtte indstilles. Men i 1949 nåede man på et møde i København til principiel enighed om teksten til de nye lovudkast, og man enedes samtidig om, at hvert lands sagkyndige hver for sig skulle udarbejde et udkast med motiver og aflevere dette til deres regering.

For Danmarks vedkommende skete det ved afgivelsen af en betænkning af 1951, forfattet af professor Torben Lund. Omtrent på samme tid fremkom de norske og finske delegeredes betænkninger, mens den svenske betænkning først forelå i efteråret 1956.

Det lovforslag, der nu forelægges det høje ting, bygger i det store og hele på betænkningen af 1951, som jeg finder er et dygtigt og grundigt arbejde. På enkelte punkter har jeg dog ikke kunnet tiltræde de forslag, der er fremsat i betænkningen. Dette er der nærmere gjort rede for i de til lovforslaget knyttede bemærkninger. Hertil kommer, at der ved forhandlinger mellem repræsentanter for de 4 lande i tiden efter den danske betænkningens afgivelse er opnået enighed om en række ændringer, som jeg har ladet indarbejde i lovforslaget. Navnlige dette sidste forhold har medført, at lovforslaget fremtræder i en skikkelse, der alligevel afviger en hel del fra det i betænkningen optagne udkast.

Hovedformålet med det nordiske samarbejde var — som nævnt — at få tilvejebragt en ensartet ophavsretslovgivning i de 4 lande. Gennemføres det foreliggende lovforslag og de tilsvarende forslag i de andre lande, kan man sige, at målet er nået. Der vil være skabt en næsten fuldstændig nordisk retsenhed på området. Danske forfattere og kunstnere vil for fremtiden kunne regne med, at deres retsstilling i Sverige, Norge og Finland er den samme som i Danmark.

Men også i andre henseender vil den nye lov betyde et væsentligt fremskridt i forhold til loven af 1933.

Dette gælder for det første med hensyn til det lovtekniske. Reglerne er stillet op i en klar og logisk sammenhæng, der skulle

kunne lette forståelsen og anvendelsen af loven. Hertil bidrager også, at man nu — i modsætning til, hvad tilfældet er i den gældende lov — behandler forfatterretten og kunstnerretten under ét, sådan som man for øvrigt gør det i alle moderne ophavsretslove. Det er ligeledes i overensstemmelse med nyere ophavsretslovgivning i udlandet, når man i forslaget § 1 ganske i almindelighed angiver genstanden for beskyttelsen som ethvert litterært eller kunstnerisk værk og ikke som i loven af 1933 opregner alle de forskellige arter af værker, der skal beskyttes.

Dernæst er der ved udformningen af bestemmelserne taget hensyn til den tekniske udvikling, der i de senere tiår har fundet sted på områder, der er af stor betydning for ophavsmændene. Jeg tænker herved navnlig på udviklingen inden for radio og fjernsyn og på de store fremskridt, der er sket inden for reproduktionsteknikken. En lang række paragraffer bærer præg heraf.

På mange punkter er der stillet forslag, som vil give ophavsmændene en bedre retsstilling end hidtil. Forfatterne får en værdifuld, men også påkrævet styrkelse af deres beskyttelse gennem de nye bestemmelser om forlagsaftaler, der er optaget i forslaget kapitel III. I kapitlet om „indskrænkninger i ophavsretten“ er der foreslået nye bestemmelser, hvorved der i mindre grad end efter loven af 1933 gøres indgreb i ophavsmændenes rettigheder. Og meget andet kunne nævnes.

Samtidig har man imidlertid også søgt at hindre, at de meget vidtgående beføjelser, der efter forslaget tillægges ophavsmændene, får virkninger, der må bedømmes som skadelige ud fra et kulturelt eller almindeligt samfundsmæssigt synspunkt. Her kan jeg eksempelvis henvise til § 12 om bibliotekernes adgang til i deres virksomhed at benytte sig af fotokopiering, § 17, der skal legalisere skolernes og navnlig de såkaldte båndcentralers optagelser af skoleradioens udsendelser til brug i undervisningen, samt § 18, der tillader visse former for mangfoldiggørelse uden ophavsmandens samtykke, når den sker til brug i forsorgen for blinde eller døve etc.

I denne sammenhæng kan jeg også nævne reglen i § 22, der giver radio og fjernsyn